

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
3 ПЖ 5748/17
31.10.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Александре Поповић, председника већа, судија Младена Николића и Драгољуба Јанковића, чланова већа, у парници тужиоца НАФТНА ИНДУСТРИЈА СРБИЈЕ а.д. Нови Сад (као правни следбеник ранијег тужиоца НИС ЈУГОПЕТРОЛ БЕОГРАД), против туженог Индустрија машина и компонената 14. Октобар а.д. - у стечају, Крушевац, чији је пуномоћник Зорица Митровић, адвокат из Алексинца, ради утврђења потраживања, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Привредног суда у Краљеву П 79/17 од 29.06.2017. године, у седници већа одржаној дана 31.10.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Краљеву П. Бр. 79/17 од 29.06.2017. године, у ставу I, II, III и V изреке.

Образложење

Првостепеном пресудом, у ставу I изреке, утврђује се основаним потраживање тужиоца по основу дуга за дати аванс у износу од 219.904.482,50 динара. Ставом II изреке, утврђује се основаним потраживање тужиоца по основу камата по Уговору 153 у износу од 302.270.816,81 динар. Ставом III изреке, утврђује се основаним потраживање тужиоца по основу каматног обрачуна на износ дуга за дати аванс у износу од 313.825.545,57 динара. Ставом V изреке, обавезује се тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 175.875,00 динара.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је у ставовима I, II, III и V изреке, из свих разлога прописаних одредбом члана 373 Закона о парничном поступку.

У жалби указује на битну повреду из члана 374 ст. 2 тач. 12 Закона о парничном поступку, да првостепени суд није ценио све доказе сходно члану 8 Закона о парничном поступку, да није било спорно да је тужилац покренуо парнични поступак пред Привредним судом у Београду још 11.12.2001. године и да је исти прекинут решењем од 20.10.2005. године на захтев тужиоца, јер је правни претходник овде тужиоца престао да постоји. Поступак је био у прекиду све док се тужилац, као правни следбеник, није поднесцима од 01.12.2016. године

(дакле после пуних 11 година), појавио пред судом и предложио наставак поступка, након чега је предмет уступљен Привредном суду у Краљеву. Понашање тужиоца, да је предложио наставак поступка после 11 година је противно принудним прописима, правилима морала и добрим обичајима, због чега је проузрокована штета туженом. Странке су неспорно закључиле Записник о утврђеном потраживању, дана 15.06.2005. године, на којем су констатоване неизмирене обавезе туженог према тужиоцу са стањем на дан 31.12.2004. године, и то: 522.175.299,31 динар, а од тога на име главног дуга 219.904.482,50 динара и на име камате 302.270.816,81 динар. Према том записнику, предвиђено је да ће се закључити Уговор о намирењу потраживања у складу са упутством о начину примене члана 20а до члана 20б Закона о приватизацији, што првостепени суд из записника не цени, а уговор између странака никада није закључен, тако да се не може утврдити када настаје обавеза туженог према тужиоцу, што је важно са аспекта обрачуна камате. У смислу жалбених навода, предложио је да се жалба усвоји, а првостепена пресуда укине или преиначи.

Имајући у виду прелазне одредбе из члана 491 Закона о парничном поступку („Сл. Гласник РС“ бр. 125/04), те одредбе из члана 506 ст. 1 Закона о парничном поступку („Сл. Гласник РС“ бр. 72/11), то се у овом поступку, који је инициран тужбом дана 10.12.2001. године примењују одредбе Закона о парничном поступку („Сл. Гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09).

Испитујући правилност побијане пресуде на основу одредбе члана 372 Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је нашао да жалба туженог није основана.

Побијана пресуда донета је без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 361 ст. 2 Закона о парничном поступку, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

Насупрот жалбеним наводима туженог, првостепена пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361 ст. 2 тач. 12 Закона о парничном поступку, на коју се позива тужени. Наведено из разлога, јер је првостепени суд за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге о битним чињеницама које међу странкама нису биле спорне, а дати разлози нису међусобно противречни, нити су противречни изведеним доказима.

Насупрот жалбеним наводима туженог, релативно битна повреда одредаба парничног поступка на коју тужени указује, а то би била повреда члана 8 у вези са чланом 361 ст. 1 Закона о парничном поступку, није од утицаја на правилност побијане пресуде. Ово из разлога, јер је првостепени суд извео доказ увидом у све исправе које су приложене, али је првенствено одлуку засновао на чињеницама које су странке учиниле неспорним.

Наиме, тужени је у првостепеном поступку оспоравао потраживање тужиоца само у погледу захтева за камату у износу од 313.825.545,57 динара, и то из разлога јер је поступак прекинут по захтеву тужиоца и није настављен више од 10 година, а неспорним је учинио обрачунску тачност износа камате. Такође је тужени није оспорио потраживање туженог по Записнику о утврђеном потраживању, који је обухваћено у прва два става првостепене пресуде, тако да тужени у жалбеном поступку не може успешно указивати да првостепени суд није ценио наведени записник.

Првостепени суд утврђује да је спор покренут 10.12.2001. године, а прекинут решењем Привредног суда у Београду П 4612/01 од 20.10.2005. године, да је тужилац поднеском од 19.11.2016. године, предложио наставак поступка, што је и одређено решењем од 20.01.2017. године.

Одлучујући о приговору застарелости, који је истакао тужени, првостепени суд закључује да је исти неоснован, полазећи од одредби члана 374 Закона о облигационим односима, јер прекид поступка има за последицу да престају да теку сви рокови одређени за вршење парничних радњи, а рокови који су престали да теку почињу да теку испочетка од дана када се досуди решење о наставку поступка.

Првостепени суд, полазећи од тога да је тужени учинио неспорним потраживање тужиоца у погледу износа од 219.904.482,50 динара и 302.270.816,81 динар, а који се односе на дати аванс и обрачунату камату до сачињавања записника у поступку реструктурирања у том делу усваја тужбени захтев, а у погледу камате коју је тужилац обрачунао на главно потраживање од 219.904.482,50 динара након реституирања, прецизније од 01.01.2007. год. до отварања поступка стечаја закључује да је ово потраживање основано, те ценећи наводе туженог да је тужилац одуговлачио са настављањем поступка и тим актом туженом нанео штету, налази да је тај приговор неоснован. Ово из разлога, јер Законом није предвиђен рок у коме парнични поступак треба да се настави, што је потврдио и сам тужени, при чему треба имати у виду да је тужилац поднео тужбу 10.12.2001. године, то је тужени у наредном периоду имао могућност да испуни обавезе, а према члану 324 Закона о облигационим односима, дужник долази у доцњу када не испуни обавезу у року одређеном за испуњење, а ако рок није одређен пада у доцњу када га поверилац позове да то испуни (усмено или писмено) вансудском опоменом или започињањем неког поступка чија је сврха да се постигне испуњење обавезе. Стога како је тужилац тужбом од 10.12.2001. године позвао туженог на испуњење обавезе, тужени је пао у доцњу и дужан је да му плати и камату која је обрачуната за период након сачињавања записника у поступку реструктурирања, па до отварања поступка стечаја.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, полазећи од чињеница које су странке учинили неспорним, првостепени суд је правилно применио материјално – правне одредбе из члана 374, те 324 и 277 Закона о облигационим односима, а за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге о битним чињеницама које прихвата и овај суд као другостепени.

Имајући у виду да тужени у расправи пред првостепеним судом није спорио основаност ни висину потраживања тужиоца у износу од 219.904.482,50 динара и 302.270.816,81 динар, то сада жалбом не може побијати правилност првостепене пресуде код чињенице да своју обавезу није испунио, нити је то доказао, а првостепени суд је у погледу тих неспорних чињеница и навода туженог правилно применио материјално право, те правилно одбио приговор застарелости. Потраживање туженог није застарело јер тужба поднета 2001. године до када, обзиром да је уговор између странака закључе 1996. године, а имајући у виду да је реч о повраћају аванса и тиме стицања без основа јер се основ није остварио, није протекао рок од 10 године из члана 371 Закона о облигационим односима, при чему је тужени записником од 15.06.2005. године признао потраживање тужиоца.

У погледу спорног износа од 313.825.545,57 динара, који се односи на обрачунату камату на дати аванс и то за период после сачињавања Записника о поступку реструктурирања, (прецизније од 01.01.2007. године до отварања поступка стечаја), ту висину тужени није спорио, него се позивао на несавесност тужиоца у погледу предлога за наставак поступка. Међутим, тужени као дужник обавезе је пре свега сам био дужан да испуни обавезу према тужиоцу, а позван је да то учини тужбом која је поднета 2001. године, чиме је пао у доцњу, па је дужан

да плати и затезну камату како је то обрачунато, због чега је правилно утврђено новчано потраживање у износу наведене камате.

Из наведених разлога, жалбеним наводима туженог није доведена у сумњу правилност првостепене пресуде.

Правилна је одлука о трошковима поступка коју је првостепени суд донео применом одредбе члана 150 и 152 Закона о парничном поступку, а висина трошкова одмерена је правилном применом ТТ.

Из наведених разлога, применом одредбе члана 375 Закона о парничном поступку („Сл. Гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09) у вези са одредбом члана 506 ст. 1 Закона о парничном поступку („Сл. Гласник РС“ бр. 72/11) одлучено је као у изреци.

МН/ББ

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Александра Поповић, с.р.**

За тачност отправка